

ארון קטן

(מתוך הקובץ "סיפורים לנסיעות קצרות")

מתא טלפון אני רואה איך בחנות הרהיטים העתיקים שמעבר לכביש עוטפים את הארון הקטן בעיתונים וקושרים אותו לגג המונית. הם מכסים אותו ביריעת ניילון שלא יירטב בגשם.

אני מדבר עם אשתי. אני אומר לה שהצלחתי להקדים את הטיסה למחר, והיא מספרת לי שבתל-אביב חמסין. היא אומרת שיש לה מיגרנה נוראית, כל כך נוראית שהיא לא יכולה לפתוח את העיניים.

"קניתי לך מתנה," אני אומר, "קניתי לך ארון קטן."

"אתה מטורף," היא אומרת. "אתה רוצה לעלות עם ארון לטיסה?"

"הוא לא יותר גדול ממזוודה, אסתי, זאת בעצם מין שידה קטנה, מצופה

בפורנר משובץ, עם פינה מתעגלת, את יודעת, כמו בנין בכיכר דיזנגוף."

היא שותקת. אני שואל: "את שם?"

"כל הזמן," היא עונה.

"את תאהבי את הארונית הזאת," אני אומר, "את תמותי עליה."

קרונות צהובים מצלצלים בכיכרות, שרשראות אופניים משקשקות. במרומי

הבתים, מתוך מראות עגולות, נשים זקנות עוקבות אחרי העוברים ושבים.

צעירים מלוכלכי שיער דוחפים אצבעות לתוך שקיות נייר משומנות וזוללים

תפוחי אדמה מטוגנים.

המונית נוסעת במעגלים. יש לי הרגשה שאנחנו עוברים שוב ושוב את אותו

גשר.

בדמדומי חלונות הראווה יושבות זקיפות מעורטלות. אני מביט בהן דרך הטיפות שעל החלון, חושב שאולי בערב האחרון שלי בעיר הזאת אבקר אחת מהן. המחשבה מרגשת אותי לרגע. בדמיוני אני מעמיד בחלון האדום את אסתי שלי, ופתאום אני צוחק.

נהג המונית אומר: "אתה אוהב את אמסטרדם, אדוני?"
"כן, אני אומר, "מאוד."

נדמה לי שאני רואה ארנב לבן מדלג אל הכביש.

הנהג מסובב אלי את ראשו ואומר: "רק המזג אויר מקלקל."
הארנב מזנק לקראתנו.
"תזהר!" אני צועק.

מאוחר מידי. הנהג דורך על דוושת הבלם בכל כוחו, מושך את ההגה, והמונית נבלמת ממש על גדת התעלה. מצחי נחבט במושב הקדמי. בתוך חריקת הבלמים אני שומע את רעש החבילה הניתקת מהגג, וכשאני מרים את עיני אני רואה את השידה פוגעת במים.

אני פותח את הדלת ויוצא מהמונית. השידה הקטנה שלי שוקעת בתוך מעגלי בועות. אחרי כמה שניות היא איננה. ניירות העיתון ויריעת הניילון שטים משם, בטוחים בדרכם.

הארנב הלבן שוכב על הפס הצהוב שלאורך המדרכה. עיניו פקוחות. פעמוני הכנסייה השכונתית מצלצלים מנגינה נחמדה לכבוד השעה שמונה. בין הבניינים שוקע ונדבק ניחוח התסיסה המתוק שעולה ממבשלת "היינקן".

אני מתיישב על גדת התעלה ונהג המונית יוצא ונעמד לידי.

"זה לא הגיוני, אומר הנהג, "ארונות לא שוקעים. ארונות צפים. כמו אניות." הוא מאזן את כף ידו באוויר ומסיע אותה מול עיני. "הארון שלך היה צריך לצוף. ארון זה בדיוק כמו אוניה. אתה יודע, עשרים שנה כמעט שרתתי בחיל הים. אני צריך להבין בדברים האלה. אם תחשוב על זה קצת תגיע כמוני למסקנה שאו שהארון שלך היה יצוק מגבס, או שבין הלוחות שלו היה מוחבא משהו כבד." "משהו כבד?"

”מטבעות זהב, למשל, ” אומר הנהג. ”לא הרגשת שהארון שלך היה קצת יותר כבד ממה שהוא היה צריך להיות?”
”לא, ” אני אומר.

”אולי בדאי להוריד צוללן, ” הוא אומר. ”מה דעתך?”
אין לי דעה. אני חושב שהאיש מהתל בי. ואולי לא? הוא אומר: ”צריך להוריד צוללן מקצועי שיבדוק מה יש שם.”
גשם איטי מדגדג את פני התעלה השחורים.
”נשאר או ממשיך?” שואל הנהג.
”נשאר.”

”זה עשרים ושתיים חמישים בבקשה, ” אומר הנהג.
אני משלם, והוא חוזר למונית, מוריד את החלון וצועק אלי: ”סְקֶסְס!” המונית פונה ונדחפת לסמטה שממול.

מאחד הפתחים האדומים יוצאת בסערה אישה עטופה חלוק משי פרחוני. צעדיה הקטנים, בסנדלי פלסטיק גבוהי עקב, נוקשים על אבני הכביש. היא פושטת את החלוק, אוספת לתוכו את גוויית הארנב, ואז ניגשת אלי ערומה. בחיקה חבוק הצרור הפרחוני, ספוג הדם. גשם נופל על כתפיה, זולג על גבה השחום, זוחל על שדיה.

היא בוחנת אותי ולבסוף אומרת בעברית: ”הכול בסדר איתך?”
המלים שנאמרות בשפתי מפתיעות אותי כל כך שאני רק בקושי מצליח לגמגם:
”אני...אני...אני...”

האישה אוספת טיפות על קצה לשונה.
בתעלה עוברת סירה שקופה והתיירים נצמדים לחלונות ומנציחים את הסצנה עם מצלמות ומצלמות וידאו. הסירה נוטה על צידה עד שהיא עוברת תחת הגשר ונעלמת.

”אתה נראה המום, ” היא אומרת.. ”בוא, כנס אלי, אני יעשה לך תה.”
אני מתרומם לאט וקפלי המכנסיים הלחים זוחלים על שוקי. ”אבל איך ידעת?”
אני שואל.

"ידעתי מה?" היא מטלטלת מסך שיער שחור על לחייה ובאצבע דקה מסלקת את הגשם ממצחה.

"איך ידעת שאני...?"

"רואים עליך," היא אומרת.

בחדר הקטן יש מיטה כפולה, כיור ומעליו מראה. שתי כורסאות מרופדות קטיפה כתומה פונות לרחוב. היא מניחה את חבילת הארנב המת ליד הכיור וסותמת את חלון הראווה בוילון הכבד.

"אז מאיפה אתה בארץ?"

"מגבעתיים."

אני מתיישב בקצה המיטה ומביט בה כשהיא מתעסקת בקומקום החשמלי. אדי המים הרותחים מלטפים את צווארה וכתפיה. "אז אנחנו שכנים," היא אומרת, "אני מרמת גן."

היא מגישה לי בזהירות את הספל ומתיישבת לצדי על המיטה. אני מתאמץ לסלק ממנה את עיני ולשוטט איתן על השטיח.

"מצטער על הארנב," אני אומר.

"באמת חבל על צ'רלי, הוא היה כזה חמוד." היא ממוללת בכף ידה אבקה

אפורה, מערבבת בטבק ומגלגלת סיגריה. "כשהייתי יושבת בחלון הוא היה תמיד על הברכיים שלי, לבן ונקי ורך. הלקוחות מתו על זה. סיפרו לי שבאזור שליד התחנה המרכזית כבר יש כמה בחורות שמעתיקות אותי."

אני מעביר את הספל מיד ליד. "מצטער," אני אומר שוב.

"כן, להצטער זה תמיד טוב," היא בולעת את העשן ומושיטה לי את הסיגריה.

"קח זה יעזור לך להתגבר על הטראומה."

אני מתמלא בעשן ומיד מסתחרר.

"תשמע," אומרת האישה ומניחה את ידה על ברכי. "אל תרגיש יותר מידי אשם.

אני חושבת שצ'רלי לא סתם החליט לברוח פתאום. כנראה שנמאס לו. נמאס לו לראות סקס כל הזמן ולא לעשות שום דבר בעצמו."

"צער בעלי חיים," אני אומר.

"אבל אל תחשוב שלא הייתי קשורה אליו." היא מוציאה את הסיגריה מבין אצבעותיו. "עד שקיבלתי את צ'רלי, מתנה ליומולדת שלושים, זה היה לפני שנה בערך, עד אז אף פעם לא גידלתי חיה."

"לי יש בבית כלב," אני אומר, "גולדן ריטריבר מעורב עם זאב." החדר הקטן חג סביבי, עולה ויורד.

"וילדים?"

"זה לא מצליח לנו," אני אומר. שארית התה מתערבלת בספל. אני משתוקק להניח את ראשי הסחרחר על ירכה.

"לי דווקא יש בן," אומרת האישה, "אבל הוא לא איתי..." היא צוחקת.

"...מסיבות מובנות."

רעש הדלת הנפתחת מקפיץ אותי על רגלי.

הנכנס הוא גבר גבוה מאוד, לבוש בחליפה ועליה מעיל גשם מרופט. הוא נאבק עם מנגנון מטרייתו הנוטפת ולבסוף מצליח לקפל אותה ומשעין אותה אל הקיר.

"אני מפריע?" שואל האורח באנגלית.

אני שולל בתנועת ראש נמרצת. "בדיוק הייתי בדרך החוצה," אני אומר.

האורח מושך את רגלו הארוכה לאחור ודוחף את הדלת. "תייר?" הוא שואל.

"הוא מישראל," אומרת האישה, "כמעט בדיוק מאיפה שאני."

"מה שלומך," מדקלם האורח בעברית. הוא לוחץ את ידי ועיניו הקטנות, השקועות בתוך קפלי קמטים, סורקות בינתיים את החדר עד שהן מגיעות לצרור המשי המוכתם. הוא כורע על בירכיו וחושף את הארנב.

"מת," אומרת האישה.

"סוף סוף," אומר האורח. "לא יכולתי לסבול את היצור הזה." האנגלית ניתזת מפיו כאילו המלים צורבות את לשונו. "אני אלרגי לפרוות," הוא מסביר.

אחר כך הוא פושט את המעיל, מתיר כפתור בחליפה, מסובב את אחת הכורסאות ונופל לתוכה. הקפיצים חורקים. יש תה גם בשבילי?" הוא שואל.

האישה קמה ניגשת אל הכיור, פותחת את הברז ומצמידה אליו את זרבובית הקומקום.

"לא קר לך ככה, הלנה?" שואל האורח.

"לא", אומרת האישה. היא שוטפת כוס ומטילה לתוכה שקית תה.
האורח קם, אומר לה משהו בהולנדית, פורש את המעיל ומניח אותו על כתפיה.
אבל היא מושכת את המעיל ומשליכה אותו ברוגז הצידה.
"המעיל שלך מסריח, קייס."
"סליחה", נעלב האורח באנגלית, "רק לפני שבוע הוא חזר מניקוי יבש." הוא
שב לכורסה. "את כועסת עלי, או מה?"
האישה מלבינה את התה בחלב מקרטון, בוחשת ומגישה לו.
"אני אף פעם לא כועסת עליך, קייס." היא מתיישבת בקצה המיטה ומניחה רגל
על רגל. כיפוף גופה העדין סוגר קפל בטן על כתם ערווה.
האורח לוגם בשקיקה ואני והיא מביטים בו עד שהוא מניח לספל ושואל: "אז מה
בעצם קרה לצ'רלי הזקן?"
"הוא ברח החוצה ונדרס", אומרת האישה.
"מחיר החופש", אומר האורח. "אפשר ללמוד מזה משהו."
"זאת הייתה המונית שלי", אני מסביר, "הנהג ניסה לבלום ונעצר ממש על שפת
התעלה."
"מזל", אומר האורח.
"אבל הארון שלי, שהיה קשור לגג של המונית, עף לתוך המים", אני אומר.
"ארון?"
"מין ארון קטן, יפהפה, רהיט אותנטי משנות השלושים שקניתי מתנה לאשתי."
אני מנפח את הראות ונאנח.
"אולי זה ינחם אותך לדעת שהרהיט שלך הצטרף להרבה דברים יפים שקבורים
שם למטה בבוך, כולל כמה אנשים..."
הוא קם פתאום, לובש את המעיל, תופס בזרועי ומקים אותי. "בוא אדוני, אנחנו
נלך עכשיו וניתן להלנה להמשיך לעבוד. מספיק הפרענו לה."
הוא מוביל אותי אל הדלת.
"שכחנו לעשות הכרה", אומרת לי האישה. היא מסיטה את הווילון במשיכה
נמרצת ומדליקה את המנורה האדומה.
"אמנון", אני אומר.

"אתה תמיד מוזמן לבקר אותי, אמנון," אומרת האישה, "עכשיו שאתה מכיר אותי אתה לא צריך להתבייש." היא מתיישבת בכורסה שמול חלון הראווה. "ואם אני לא כאן, תשאל על הלנה."
האורח דוחף אותי החוצה ופותח מעלי את המטרייה.

"אולי נשתה משהו?" מציע האורח.

אני אומר לו שאני עייף. מחר אני צריך להיות בשדה התעופה מוקדם בבוקר, שעתיים לפני הטיסה.
אנחנו צועדים בשתיקה לאורך פיתול התעלה. אדוות קטנות מגלגלות אורות אדומים על פני המים.
כל הרחובות דומים. אותם אברי ברזל שתוחמים אותו כביש מרוצף אבנים. אותם זוגות אופניים כבדים שנשענים אל אותם עמודים. כל חלונות הראווה בווערים כמו פתחי השאול.

דלתות הזכוכית של מלון "ספציאל" מופיעות פתאום בדרכנו.

אני אומר: "תודה על הליווי."

אבל הוא נשאר קפוא במקומו ואני מחכה.

"תרשה לי לשאול אותך שאלה אישית," הוא אומר לבסוף.

"כן?" כף ידי כבר אוחזת בידית דלת הזכוכית.

"מה אם אשתך הייתה יודעת שהשתמשת בשירותיה של זונה?"

"אני נשוי לה כבר ארבע עשרה שנה ואף פעם לא חשבתי לקנות מין מאישה

אחרת," אני אומר ומנסה להסוות את השקר בנגינה של עלבון.

"אתה לא מכיר אותי ואני לא מכיר אותך," הוא אומר ומחייך, "ובטח לעולם לא

נפגש שוב. אתה לא צריך לשקר לי."

"אבל זאת האמת," אני מוחה, "אני אוהב את אשתי."

"כן, גם אני אוהב את אשתי," הוא אומר וקולו מבעבע כמו מים בתחתית כיוור

סתום. "בגלל זה אני מבקר אותה לפעמים בעבודה, משתדל לפגוש את האנשים

שבאים אליה. לזכור אותם. לפעמים אני גם משוחח איתם. כמו שאני משוחח

איתך עכשיו. זה מקל עלי."

הוא מתחיל להתרחק ממני ואז מסתובב ואומר: "כל כך הרבה שנים אנחנו יחד
והקנאה רק נעשית מכאיבה יותר."

אני לוקח את הטלפון ומתיישב מול החלון הפתוח. אויר קר שוטף את פני.
אחרי עשרה צלצולים היא מרימה ומפקת: "הלו?"
אני שומע אותה מקשיבה. היא שואלת: "אמנון? זה אתה, אמנון?"
"כן, זה אני," אני אומר לה.
"מה קרה?"
"הייתה לי תאונה."
היא נבהלת. "מה קרה? קרה לך משהו? נפצעת?"
"לא, לא קרה כלום, אני בסדר. רק הארון הקטן, השידה הזאת שקניתי לך..."
"לא חשוב," היא קוטעת, "ממילא לא היה לנו מקום בשבילה."

[חזרה לאתר](#)